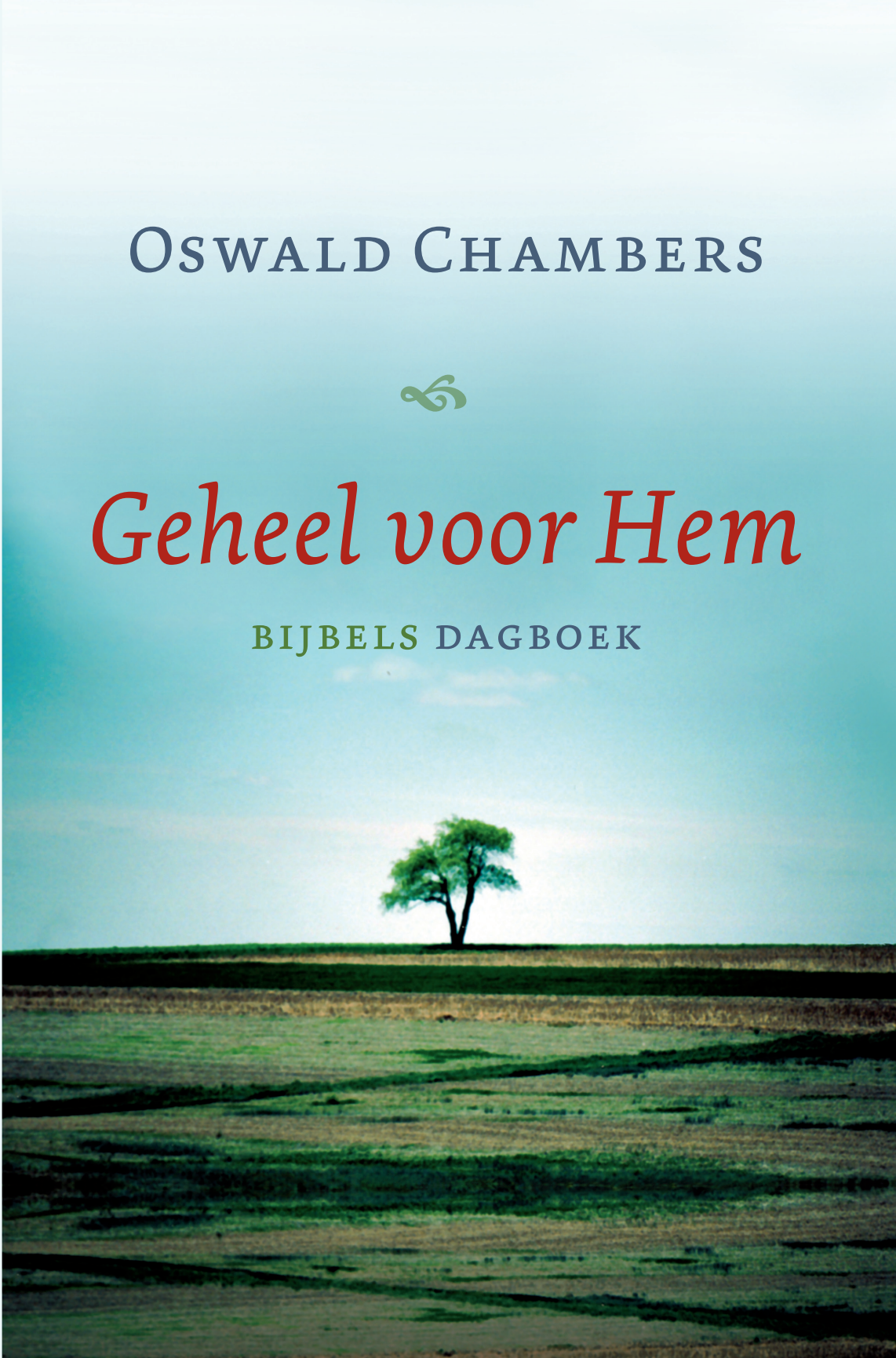

OSWALD CHAMBERS

Geheel voor Hem

BIJBELS DAGBOEK

VOORWOORD

Deze woorden voor elke dag zijn aan verschillende bronnen ontleend; in hoofdzaak aan de bijbellezingen die mijn echtgenoot gedurende de jaren 1911 tot 1915 hield aan de Bijbelstudieschool (het Bible Training College) te Clapham. Verder aan de toespraken die hij van oktober 1915 tot november 1917 iedere avond hield in de YMCA-barakken te Zeitoun in Egypte. In november 1917 ging mijn echtgenoot in tot de tegenwoordigheid Gods.

Een groot deel van de woorden is ontleend aan de toespraken voor de wijdingsstonen op de school; dat zijn uren geweest, die voor vele van de studenten het begin van een nieuwe periode betekenden in hun leven met God.

‘De mensen keren altijd weer terug naar de enkeling die het geheim van een waarlijk geestelijk leven verstond en wiens leven met Christus verborgen was in God. Dat is een belijder van het aloude evangelie, dat enkel en alleen van het Kruis weet’ (Robert Murray McCheyne).

Omdat het buiten kijf staat dat de schrijver een van diegenen is tot wier prediking de mensen steeds weer terugkeren, werd dit boek samengesteld. Het wordt de wereld ingezonden met de bede dat zijn boodschap dagelijks mag blijven dienen tot het brengen van levensvernieuwing en bezieling door de heilige Geest.

Mrs. B. Chambers

TER INTRODUCTIE

Bij de eerste Nederlandse uitgave

Nu wij in staat zijn Chambers' 'Golden Book' *My Utmost for His Highest* in Nederlandse vertaling te doen verschijnen, lijkt het ons goed de lezer met enkele grote lijnen leven en werk van de in 1917 overleden schrijver te schetsen.

'Geheel voor Hem' – volstrekt en onherroepelijk – was, naar zijn eigen getuigenis in een van zijn toespraken, de grote beslissing van zijn leven, en het bleef niet bij woorden. De mystiek docent is een actieve organisator geweest en met dankbare bewondering zien wij op naar zijn leven van dienende liefde en geheiligde zelfverloochening voor en in de bange oorlogsjaren. Iets daarvan te vertellen in de entourage van enkele biografische bijzonderheden zal ter introductie van zijn meditatie in onze Nederlandse vertaling wellicht niet overbodig zijn.

Oswald Chambers werd op 24 juli 1874 geboren te Aberdeen, waar zijn vader predikant was bij de baptistengemeente. Het voorbeeld van zijn godvruchtige ouders, Clarence en Hannah Chambers, trok bij de jeugdige Oswald al in zijn kinderjaren diepe sporen. Hij werd opgevoed in de sfeer van geloof en gebed, waarvan Charles Haddon Spurgeon de geestelijke vader en bezielende stuwkracht was. Tot zijn dood toe stond het schone levenstableau van Oswald Chambers in de gouden lijst van kinderlijk godsvertrouwen en van brandende begeerte om met hart en ziel, met mond en pen, met woord en daad, kortom, met zijn hele leven, de hemelse Vader groot te maken en zielen te winnen voor het evangelie van Christus' Koninkrijk.

Als schooljongen toonde hij veel aanleg voor tekenen, en toen zijn vader predikant werd in Londen, verliet Oswald de schoolbanken met de bedoeling zich te laten opleiden in de graveerkunst. Maar door een ongeval bij het uitstappen van een trein, kwam er een kink in de kabel. Intussen ging vader Chambers met emeritaat en vestigde zich met zijn gezin te Dulwich, waar hij lid werd van de baptistenkerk, bediend door ds. J.T. Briscoe. Hier was het dat Oswald onder een preek van Spurgeon tot het besluit kwam zich aan de Heiland over te geven. Hij werd kort daarop door ds. Briscoe gedoopt, verbond zich aan de kerk, werd zon-

dagsschoolonderwijzer en kwam in contact met het werk van de YMCA. Op achttienjarige leeftijd wist hij zich intussen een diploma als tekenleraar te verwerven. Drie jaar later, in 1895, zien we hem als prijswinnaar aan de universiteit te Edinburgh, waar hij, dankzij zijn talent, steeds meer invloed kreeg in kunstkringen.

Maar toen kwam de grote ommekeer, waarvan Hijzelf in latere jaren meermalen getuigde. In een stil nachtelijk uur kwam op verrassende en onweerstaanbare wijze de roeping van God tot hem: *'Ik heb u nodig in mijn dienst, maar Ik kan het ook zonder u stellen!'* Deze roeping was voor Chambers zo onmiskenbaar, dat hij onmiddellijk met beslistheid antwoordde te zullen gehoorzamen. Hij had echter geen flauw idee van de weg die hij nu moest inslaan. Maar toen hij de volgende dag op zijn kamer kwam, vond hij op zijn schrijftafel een prospectus van het seminarie te Dunoon. Later is hij te weten gekomen dat de rector, ds. Duncan MacGregor, dit prospectus aan zijn vader had gegeven met het verzoek dit door te zenden naar Edinburgh.

Nauwelijks had Oswald in het prospectus Gods leiding erkend, of hij schreef naar huis dat hij zich wilde laten inschrijven als student aan het seminarie. Zijn vader antwoordde zeer verheugd te zijn over deze beslissing. Dit seminarie te Dunoon was een vrucht van MacGregors levenswerk in de opleiding van jonge mensen tot predikant. Hij doceerde Hebreeuws, Grieks en theologie. De studenten waren intern en moesten buiten de college-uren zich ook oefenen in land- en tuinbouw, om zich zo voor te bereiden op een leven van zelfredzaamheid, wanneer zij later op eenzame zendingsposten zouden komen.

Hier in Dunoon heeft Oswald Chambers de apostel Paulus leren nazeggen: *'Ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat (...)* Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus' wil schade geacht' (Fil. 3:7). Toen hij nog maar enkele dagen in het seminarie was, schreef hij onder meer aan zijn vader: *'Rotsvast is mijn overtuiging dat ik in Gods weg ben... Elders zou ik veel geld kunnen verdienen, maar wat betekent geld in vergelijking met de eeuwigheidstroost, die ik aan mensenzielen zal mogen brengen... Nu mijn innerlijkste overtuiging mij drijft om weg te trekken, kan niets mij tegenhouden, ook niet de banden van liefde en vriendschap... Voortdurend hoor ik de roep: "Waartoe dit verlies?" Moge heel mijn leven het antwoord geven: "Ter wille van de gekruisigde Verlosser der wereld!"'*

Op het leven van zijn medestudenten wist Chambers onwillekeurig grote invloed uit te oefenen. Stille zonden werden hem gebiecht en hij was

dan voor zijn vrienden een vurig voorbidder en een teder trooster. Ontroerende en verrassende voorbeelden van gebedsverhoring versterkten hem in zijn kinderlijk godsvertrouwen, terwijl zijn diepe levensernst magnetische kracht uitoefende op ieder die nader met hem in contact kwam. Zijn laatste cent gaf hij weg aan noodlijdenden, die hij nooit ontmoette zonder hen te wijzen op Hem die in de Zoon zijner eeuwige liefde alle dingen schenkt. Uit talrijke brieven van zijn familie en vrienden mogen wij de volgende markante en karakteristieke uitspraken weergeven:

‘De invloed van zijn leven op het mijne is onuitroeibaar’ (George Oxe).

‘Waar hij ook kwam, boezemde hij vertrouwen in en verspreidde hij vreugde en blijdschap; met name was hij een man van het gebed, die durfde geloven in dit woord van onze Heiland: “Zo wat gij begeren zult in mijn Naam, dat zal Ik doen.”’ (Alice Cotterill).

‘Ik herinner mij Oswald Chambers als een opgeruimde, edelmoedige en trouwe studievriend, die altijd klaarstond een ander te helpen, zoveel hij kon’ (G.J.T. Walford).

‘Meer dan eens hoorde ik hem bidden: “O, Heer, maak ons door en door ootmoedig!” – een gebed, dat heel wat zegt voor zo’n jongmens!’ (R. Flaherty).

‘Ik zei vaak schertsend tegen hem, dat ik hem “ontdekt” had. In zijn studententijd te Dunoon leerde ik hem als een van Gods kostbare parels hoogachten en liefhebben’ (Dinsdale T. Young).

Laatstgenoemde predikant nodigde hem in 1905 uit voor het eerst te preken in Kingsway, waar hij ook later nog dikwijls optrad, evenals in Londen.

Kort daarop vertrok de jeugdige ijveraar voor het Koninkrijk Gods naar Amerika, waar hij zich voor enige tijd verbond aan een zendingsschool te Cincinnati. Daarna bezocht hij Japan en maakte een reis om de wereld.

Overal vond hij open deuren en was hij een vooraanstaand figuur – met name op conferenties en gebedsmeetings. Ds. J.M. Ridge getuigt: ‘Oswald Chambers deed mij steeds denken aan de apostel Paulus, een prediker en organisator van de eerste orde; een man die mij dieper heeft ingeleid in de betekenis van het kruis.’

Op 25 mei 1910 trad Chambers in het huwelijk met Miss Gertrude Hobbs. Zij maakten een huwelijksreis naar Amerika, waar zij gedurende een viertal maanden allerwegen bijeenkomsten bezochten. Toen zij teruggekeerd waren, werden zij benoemd tot directeur en directrice van een pas opgerichte kweekschool voor christen-werkers te Clapham. Deze

school voor bijbelstudie met een internaat dat aan 24 studenten plaats bood, was gesticht op de grondslag van de heilige Schrift als het geïnspireerde Woord Gods. Op 12 januari 1911 werd het instituut geopend. Spoedig kreeg de Bijbelstudieschool van Oswald Chambers, die zo'n teder, maar ook wetenschappelijk onderricht gaf, grote vermaardheid. Nog steeds zien zijn oud-leerlingen met bijzondere dankbaarheid terug op de zegen daar genoten. Wij treffen hen in alle delen van de wereld aan als christen-werkers in zending en evangelisatie.

Naar hun eenparig getuigenis stond Jezus Christus steeds in het centrum van Chambers' lessen, en elke week werd een afzonderlijke wijdingsamenkomst gehouden, waarin Chambers zijn studenten op zeer directe wijze de eisen voorhield die aan het volgen van Jezus verbonden waren. E.A. Matthews verklaart: 'De hele atmosfeer op de colleges was geladen met de tegenwoordigheid Gods; de noodzakelijkheid van het geloof en de realiteit van het christelijk leven werd ons onweerstaanbaar op de ziel gebonden. Op preekcollege moesten wij de vuurproef ondergaan, maar onze directeur was bij die gelegenheid de welwillendste toehoorder en de mildste criticus. Evenals zijn Heiland verbrak hij nooit het gekrookte riet en bluste hij nimmer de rokende vlaswiek uit. Gáf hij echter zijn kritiek, dan voelden wij dat we die verdiend hadden.' En Eric Ofverberg getuigt: 'Wellicht is de beste samenvatting van Oswald Chambers' leven en prediking de titel van zijn meest bekende boek: *My Utmost for His Highest*.' De meeste meditaties uit deze keurgarve van Chambers' schriftbeschouwingen zijn dan ook ontleend aan zijn wijdingsuren op de Bijbelstudieschool in de jaren 1911-1915.

Na het uitbreken van de eerste wereldoorlog in augustus 1914 voelde deze toegewijde werker zich geroepen dienst te nemen als veldprediker. Op 24 mei 1915 schreef hij aan zijn ouders het woord van Paulus uit 2 Timoteüs 4:6: 'Want wat mij aangaat, al word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur.'

Op 9 oktober vertrok hij naar Egypte, uitgezonden door de YMCA. Ontroerend zijn de brieven die hij van daaruit naar familie en vrienden heeft geschreven. Zijn vrouw en dochttertje Kathleen waren in Engeland achtergebleven, maar volgden hem in december naar Zeitoun, waar zij zich samen vestigden in een lichtgebouwd huisje van één verdieping, een zgn. 'bungalow', in het centrum van een groot militair kampement. Het duurde maar even of ook hier was voor de soldaten een Bijbelstudieschool geïmproviséerd. Elke avond hield Chambers toespraken en bezocht hij de barakken. Vele van deze toespraken vinden wij terug in het

'Golden Book', aan welks Nederlandse vertaling wij onze medewerking mochten verlenen.

Een eigenhandig dagboek van Chambers' indrukken en ervaringen als veldprediker in Egypte is door mevrouw Chambers opgenomen in een biografie over haar man, verschenen in 1933 (Oswald Chambers, *His Life and Work*).

Na twee jaar van onvermoeide arbeid en priesterlijke toewijding, waarin Chambers met zeldzaam blijmoedige zelfverloochening talloze officieren en soldaten in hun leven, lijden en sterven tot rijke zegen mocht zijn, overviel hem een ernstige ziekte, die hem op 15 november 1917 op 43-jarige leeftijd deed ingaan tot de heerlijkheid des Heren in de triomferende Kerk. De laatste woorden die zijn vrouw hem in zijn sterven hoorde spreken, waren: 'Hij zal meerdere werken doen dan deze, want ik ga heen tot mijn Vader...'

Gods wegen zijn anders en hoger dan de onze. Oswald Chambers is in de volle kracht van zijn leven weggenomen. Er werd nog veel van hem verwacht, maar Gods bedoeling was anders. Deze begaafde dienstknecht van Jezus Christus was al vroeg rijp voor de hemel. Hij moest gaan, maar door zijn nagelaten geschriften blijft hij ook na zijn dood tot ons spreken. En als de ziel nu luistert, spreekt het een taal die leeft: *Geheel voor Hem*.

D. Ringnalda jr.

WAAR GAAT HET NU EIGENLIJK OM?

Het is mijn stellige hoop en verwachting dat ik mij nergens voor zal hoeven te schamen, maar dat Christus bij alles wat mij overkomt in alle openheid geëerd zal worden, of ik nu in leven blijf of moet sterven.

Filippenzen 1:20

Mijn uiterste best doen om het hoogste voor Hem te bereiken. ‘Het is mijn stellige hoop en verwachting dat ik mij nergens voor zal hoeven te schamen.’ Wij moeten ons allemaal erg schamen als we niet die delen van ons leven aan Jezus overgeven, die Hij van ons gevraagd heeft. Paulus zegt: ‘Ik besluit het uiterste te doen om het hoogste voor Hem te bereiken.’ Dit is een zaak van de wil, niet van discussie, noch van logisch denken, maar een overgave van de wil, een volkomen en onherroepelijke overgave op dit punt. Wanneer we te veel van onszelf vervuld zijn, kunnen wij niet tot dat besluit komen, hoewel wij doen alsof we het voor anderen laten. Overwegen wat het anderen zal kosten als wij Jezus’ roep volgen, betekent tegen God zeggen dat Hij niet weet wat onze gehoorzaamheid zal uitwerken. Maar dat weet Hij echt wel. Sluit iedere andere overweging uit en houd jezelf voor God slechts aan dit ene: mijn uiterste best doen om het hoogste voor Hem te bereiken. Ik ben vastbesloten om volkomen en geheel voor Hem te zijn en voor Hem alleen.

Niets kan mij afhouden van zijn heiligheid. ‘Of ik nu in leven blijf of moet sterven.’ Paulus is vastbesloten zich door niets te laten afschrikken om precies te doen wat God verlangt. Gods orde moet een crisis in ons leven teweegbrengen, omdat wij het op een zachtere manier niet willen leren. Hij brengt ons daar, waar Hij van ons vraagt ons uiterste best voor Hem te doen, en dan gaan wij ons beraden; dan veroorzaakt Hij een voorzienige crisis, waarin wij moeten beslissen: voor of tegen – en dat is de Grote Tweesprong in ons leven.

Is de crisis op de een of andere manier in je leven gekomen, geef je wil dan volkomen en onherroepelijk aan Hem over.

1 JANUARI

WIL JE OP WEG GAAN ZONDER TE WETEN WAARHEEN?

En hij ging op weg zonder te weten waarheen.

Hebreeën 11:8

Ben jij al eens op deze manier ‘op weg gegaan’? Als dat zo is, kun je geen logisch antwoord geven wanneer iemand je vraagt wat je eigenlijk doet. Een van de moeilijkheden in de praktijk van het christen-zijn is deze vraag: ‘Wat ben je van plan te doen?’ Je weet niet wat je doen zult; het enige wat je weet is dat God weet wat Hij doet. Je moet voortdurend je houding tegenover God herzien en erop letten of je alles los kunt laten in volkomen vertrouwen op God. Deze houding doet je voortdurend verwonderd afwachten; je weet niet wat God nu weer zal doen. Elke morgen als je wakker wordt, moet het weer een op weg gaan worden, een bouwen in vertrouwen op God. ‘Maak je geen zorgen over jezelf (...) noch over je lichaam’ (Luc. 12:22) – wees niet bezorgd over de dingen waarover je bezorgd was, voordat je op weg gegaan was.

Heb je God gevraagd wat Hij van plan is te doen? Hij zal het je nooit onthullen. God zegt niet wat Hij van plan is; Hij openbaart je wie Hij is. Geloof je in een God die wonderen werkt en wil je op weg gaan in overgave aan Hem, totdat er geen zweem van verbazing meer in je is, wat Hij ook doet?

Stel dat God inderdaad is zoals je Hem ervaart wanneer je het dichtst bij Hem bent. Hoe ongerijmd is het dan om bezorgd te zijn! Laat de houding van je leven een voortdurend op weg gaan in afhankelijkheid van God zijn. Dat zal je leven een onuitsprekelijke schoonheid geven die Jezus verheugt. Je moet leren weg te gaan uit je overtuigingen, uit je dogma’s, uit je geloofservaringen, totdat er, wat je geloof betreft, niets meer tussen jou en God in staat.

2 JANUARI

WOLKEN EN DUISTERNIS

In wolk en duisternis is hij gehuld.

Psalm 97:2

Wie niet uit de Geest van God geboren is, zal tegen je zeggen dat het onderwijs van Jezus eenvoudig is. Maar als je gedoopt bent met de heilige Geest, zul je Hem in ‘wolk en duisternis gehuld’ vinden. Als wij in nauw contact komen met het onderwijs van Jezus Christus, zien wij voor het eerst deze kant van de zaak. De enige manier om het onderwijs van Jezus te begrijpen is door het licht van Gods Geest van binnenuit.

Als wij niet weten wat het is onze alledaagse godsdienstige schoenen uit te trekken – ons te ontdoen van alle ongepaste familiariteit waarmee wij tot God komen –, is het zeer de vraag of wij ooit voor Hem hebben gestaan. De mensen die er zo makkelijk en huiselijk over praten, hebben Jezus Christus in werkelijkheid nog nooit ontmoet. Na de verbazingwekkende heerlijkheid en het bevrijdende besef van wat Jezus doet, komt de ondoordringbare donkerheid van het besef wie Hij is.

Jezus zei: ‘Wat ik gezegd heb is geest en leven’ (Joh. 6:63). De Bijbel was voor ons alleen maar woorden – ‘wolken en duisternis’ – en dan, plotseling, worden de woorden geest en leven, omdat Jezus ze opnieuw tot ons spreekt, op een bijzondere manier. Op die manier spreekt God tot ons, niet door visioenen en dromen, maar door woorden. Als een mens tot God komt, gebeurt dit heel eenvoudig: door woorden.

3 JANUARI

WAAROM KAN IK U NU NIET VOLGEN?

*Waarom kan ik u nu niet volgen, Heer? zei Petrus.
Johannes 13:37*

Er zijn tijden dat je niet begrijpt waarom je niet kunt doen wat je zou willen doen. Als God zo'n leegte brengt, pas dan op dat je die niet opvult, maar wacht af. Misschien komt die leegte om je te leren wat heiligmaking betekent. Of ze kan na de heiligmaking komen om je te leren wat dienen betekent. Loop nooit vooruit op Gods leiding. Al bij de minste twijfel leidt Hij niet. Wanneer je twijfelt, wacht dan.

In het begin kan het zijn dat je duidelijk ziet wat Gods wil is – het breken met een vriendschap, het opgeven van een zakenrelatie, iets anders waarvan je sterk het gevoel hebt dat het Gods wil is dat je het zult doen. Maar pas op, doe zulke dingen nooit op grond van dat gevoel. Doe je het toch, dan zul je zoveel moeilijkheden krijgen dat het je jaren kost om alles weer goed te maken. Wacht Gods tijd af, dan zal Hij het doen zonder je verdriet of teleurstelling te bezorgen. Als het de vraag is wat God in zijn voorzienigheid wil, wacht dan tot Hij de eerste stap zet.

Petrus wachtte niet op God; hij berekende zelf waar de vuurproef zou komen, maar de vuurproef kwam toen hij haar niet verwachtte. 'Ik wil mijn leven voor u geven!' Die verklaring van Petrus was eerlijk, maar verdraaide onwetendheid. Jezus antwoordde hem: 'Nog voor de haan kraait zul jij mij driemaal verloochenen' (vs. 38). Jezus zei dit met een diepere kennis van Petrus dan Petrus van zichzelf had. Hij kon Jezus niet volgen, omdat hij zichzelf niet kende, en niet wist waartoe hij in staat was. Natuurlijke toewijding kan wel maken dat we ons tot Jezus aangetrokken voelen en onder de indruk van Hem raken, maar zal ons nooit tot zijn discipelen maken. Natuurlijke toewijding zal altijd op de een of andere manier Jezus ontkennen.

4 JANUARI

HET LEVEN IN DE KRACHT OM TE VOLGEN

Ik ga ergens naartoe waar jij nog niet kunt komen, later zul je mij volgen.

Johannes 13:36

‘Toen hij dit gezegd had, zei Hij tegen Hem: “Volg mij”’ (Joh. 21:19). Drie jaar eerder had Jezus gezegd: ‘Volg mij’, en Petrus was zonder bezwaar gevolgd; hij was onder de indruk van Jezus’ liefde gekomen, hij had er de hulp van de heilige Geest niet bij nodig. Toen kwam hij op het punt dat hij Jezus verloochende, en zijn hart brak. Daarna ontving hij de heilige Geest en zei Jezus opnieuw: ‘Volg mij.’ Toen ging er niemand meer voor Petrus uit dan Jezus Christus. In het eerste ‘Volg mij’ lag helemaal geen verborgen betekenis; het was een uitwendig volgen. Maar het tweede ‘Volg mij’ vraagt een innerlijk martelaarschap (zie Joh. 21:18).

Tussen die beide tijdstippen in had Petrus Jezus met eden en vloeken verloochend (zie Mat. 26:69-75). Hij had een afkeer gekregen van zichzelf en al zijn zelfingenomenheid; hij had geen ziertje zelfvertrouwen meer.

‘Na deze woorden blies hij over hen heen en zei: “Ontvang de heilige Geest.”’ (Joh. 20:22). Welke veranderingen God ook in jouw leven heeft bewerkstelligd, vertrouw er nooit op. Bouw slechts op een Persoon, de Heer Jezus Christus, en op de Geest die Hij schenkt.

Al onze geloften en goede voornemens lopen uit op ontkenning, omdat we de kracht missen om ze uit te voeren. Wanneer we een afkeer hebben gekregen van onszelf, niet in onze verbeelding, maar in werkelijkheid, dan zijn wij in staat de heilige Geest te ontvangen. ‘Ontvang de heilige Geest’ – het doet denken aan een invasie. Er is in ons leven nu nog slechts één leider, de Heer Jezus Christus.

5 JANUARI

AANBIDDING

*En ergens ten oosten van Betel en ten westen van Ai sloeg hij
zijn tent op. Hij bouwde er een altaar voor de HEER.
Genesis 12:8*

God aanbidden is Hem het beste geven dat Hij jou gegeven heeft. Ga voorzichtig om met het beste dat je hebt. Geef de zegen die je iedere keer van God ontvangt, weer aan Hem terug als een gave van jouw liefde. Neem tijd voor stille overdenking, en bied Hem de ontvangen zegen weer aan als een weloverwogen daad van aanbidding. Als je iets voor jezelf achterhoudt, zal het in geestelijke zin bederven, zoals het manna dat overgehouden werd (zie Ex. 16:20). God zal je nooit toestaan op geestelijk gebied iets voor jezelf te houden; het moet aan Hem teruggegeven worden, zodat Hij het tot een zegen voor anderen kan maken.

Betel is het symbool van de gemeenschap met God; Ai is het symbool van de wereld. Abraham spande zijn tent tussen die beide plaatsen in. De waarde van onze openbare dienst van God wordt bepaald door de diepte van onze persoonlijke gemeenschap met Hem. Gehaastheid is onder alle omstandigheden verkeerd – er is altijd meer dan genoeg tijd om God te aanbidden. Wij moeten onze tenten daar opslaan, waar wij steeds rustig met God kunnen omgaan, hoe druk wij het ook met onze wereldse bezigheden mogen hebben. Er bestaan geen drie afzonderlijke trappen in het geestelijk leven: aanbidden, afwachten en aanpakken.

Sommigen van ons springen als geestelijke kikkers van aanbidding naar afwachten, en van afwachten naar aanpakken. Gods bedoeling is dat deze drie samengaan. In het leven van onze Redder gingen zij altijd samen. Hij haastte zich nooit en zat ook nooit stil. Dat is een kwestie van zelfdiscipline, het gaat niet zomaar vanzelf.

6 JANUARI

VERTROUWELIJK MET JEZUS ZIJN

Ik ben nu al zo lang bij jullie, en nog ken je me niet, Filippus?

Johannes 14:9

Deze woorden houden geen verwijt in, en spreken zelfs geen verwondering uit; Jezus is bezig Filippus verder te brengen. De laatste met wie wij vertrouwelijk raken, is Jezus. Vóór het pinksterfeest kenden de discipelen Jezus als degene die hun macht gaf demonen te verbannen en een geestelijke opleving tot stand te brengen (zie Luc. 1:8-20). Dit was een schitterende vertrouwelijkheid, maar er was een veel intiemere vertrouwelijkheid op komst: 'Vrienden noem ik jullie' (Joh. 15:15). Vriendschap is iets zeldzaams op aarde. Het betekent zich één weten in gedachten, hart en geest. Heel de leerschool van het leven dient ervoor in deze allerintiemste gemeenschap met Jezus te komen. Wij ontvangen zijn zegeningen, en wij kennen zijn woord, maar kennen wij Hemzelf?

Jezus zei: 'Het is goed voor jullie dat ik ga' (Joh. 16:7). Hij vertrok uit die relatie om hen nog dichterbij te brengen. Jezus verblijdt er zich over als een discipel er de tijd voor neemt om in grotere vertrouwelijkheid met Hem te wandelen. Vrucht dragen wordt in de Bijbel altijd genoemd als het bewijs van levensomgang met Jezus Christus (zie Joh. 15:1-4).

Als wij eenmaal vertrouwelijk met Jezus geworden zijn, dan zijn wij nooit meer alleen, dan hebben wij geen behoefte aan sympathie meer, dan kunnen wij voortdurend geven zonder te overdrijven. Een heilige die vertrouwelijk met Jezus omgaat, zal nooit de aandacht op zichzelf vestigen, maar zal slechts getuigen van een leven dat volledig onderworpen is aan Jezus. Hiertoe is alles in zijn wezen van Hem vervuld. De enige indruk die zo'n leven maakt, is die van een sterke, rustige gezondheid van geest, die onze Redder aan hen schenkt, die in vertrouwelijke omgang met Hem leven.

7 JANUARI

BRENG IK EEN LEVEND OFFER?

*(...) bouwde Abraham daar een altaar, schikte het hout erop,
bond zijn zoon Isaak vast (...).
Genesis 22:9*

Deze gebeurtenis is een typisch voorbeeld van de domme fout die wij maken, wanneer we denken dat het hoogste dat God van ons verlangt, het offer van onze dood is. Wat God van ons verlangt, is het offer *door* de dood *heen*, waardoor het mogelijk wordt te doen wat Jezus deed; Hij offerde zijn leven. Niet: 'Heer, ik ben zelfs bereid met u (...) te sterven' (Luc. 22:33), maar: 'Ik wil *zó* een worden met uw dood, dat ik mijn leven aan God kan offeren.'

Wij denken dat God van ons verlangt dat wij allerlei dingen opgeven. God heeft Abraham van deze dwaling genezen, en wij moeten diezelfde les leren in ons leven. God zegt ons nergens dat we bepaalde dingen moeten opgeven om het opgeven zelf. Hij zegt ons dat we dingen moeten opgeven ter wille van het enige wat van waarde voor ons is, namelijk het leven met Hemzelf. Het gaat erom de banden los te maken die dat leven belemmeren. Zodra deze banden losgemaakt worden door onze eenwording met het sterven van Jezus, komen wij tot een gemeenschap met God, die ons in staat stelt ons leven aan Hem te offeren.

Het heeft voor God geen waarde Hem jouw leven te geven om te sterven. Hij wil dat je een 'levend offer' bent; Hij wil dat je al je vermogens die door Jezus gered en geheiligd zijn, tot zijn beschikking stelt (Rom. 12:1). Dit is wat God graag ziet.

8 JANUARI

GEBED OM ZELFINZICHT

En mogen heel uw geest, ziel en lichaam zuiver bewaard zijn
bij de komst van onze Heer Jezus Christus.
1 Tessalonicenzen 5:23

‘Heel uw geest (...)’ Het grote, verborgen werk van de heilige Geest voltrekt zich in de halfduistere gebieden van onze persoonlijkheid, die voor onszelf onbereikbaar zijn. Lees Psalm 139. De psalmist wil daar het volgende zeggen: ‘U bent de God van de aanbreekende morgen en van het nachtelijk duister, de God van de toppen van de bergen en de God van de zee. Maar, o mijn God, mijn ziel kent een vooruitzicht wijder dan de vroege morgen, duisternis dieper dan van een aardse nacht, toppen hoger dan enige bergtop, diepten groter dan die van alle zeeën van de wereld. U, die God van dit alles bent, weest u mijn God! Ik zelf kan deze diepten en hoogten niet bereiken; er zijn motieven die ik niet kan doorgronden, en dromen die ik niet kan verklaren. Doorgrond mij, o mijn God!’

Geloven wij dat God op ons innerlijk beslag kan leggen, ver boven ons eigen denken uit? ‘En reinigt het bloed van Jezus, zijn Zoon, ons van alle zonde’ (1 Joh. 1:7) – als dat alleen geldt voor wat wij bewust ervaren, zij God ons genadig! Wie door de zonde is afgestompt, zegt dat hij zich van geen zonde bewust is. De reiniging van de zonde strekt zich uit tot de verste hoogten en diepten van onze geest, als we ‘onze weg (gaan) in het licht, zoals hijzelf in het licht is’ (1 Joh. 1:7). Dezelfde Geest die de voedingsbron van het leven van Jezus Christus was, zal ook ons geestesleven onderhouden. Alleen als wij vervuld worden door God met de mateloze heiligheid van zijn Geest, zullen lichaam, ziel en geest in pure zuiverheid worden bewaard totdat Jezus komt – niet langer verworpen van voor Gods aangezicht.

Wij staan veel te weinig stil bij deze geweldige, onwrikbare waarheden van God.

9 JANUARI

GEOPENDE OGEN

Om hun de ogen te openen (...). Door het geloof in mij
zullen ze vergeving krijgen voor hun zonden.
Handelingen 26:18

In het hele Nieuwe Testament staat geen betere samenvatting van wat een discipel van Jezus Christus moet verkondigen, dan in dit vers.

Gods eerste soevereine genadewerk wordt samengevat in de woorden: ‘zullen ze vergeving krijgen voor hun zonden’. Als een mens tekortschiet in persoonlijke christelijke geloofservaring, komt dit bijna altijd doordat hij nooit iets *ontving*. Het teken dat een mens verlost is, is dat hij iets van Jezus Christus heeft ontvangen.

Onze opdracht als medewerkers van God is de ogen van de mensen te openen, zodat zij zich bekeren uit de duisternis tot het licht. Dat is echter nog geen verlossing – dat is bekering, ofwel de activiteit van iemand die wakker geschud is. Ik geloof niet dat ik te veel generaliseer als ik zeg dat de meeste christenen-in-naam zo zijn. Hun ogen zijn geopend, maar zij hebben niets ontvangen. Bekering is nog geen opnieuw geboren worden. Dit is een van de verwaarloosde factoren in onze hedendaagse prediking. Als een mens opnieuw geboren is, weet hij dat dit alleen mogelijk was doordat hij een bepaalde gave van de almachtige God ontvangen heeft, en niet doordat hij er zelf toe had besloten. Mensen nemen zich heilig iets voor of ondertekenen een gelofte, en ze zijn vast van plan vol te houden; dat is echter nog geen verlossing. Verlossing betekent dat wij zover gebracht worden, dat wij op gezag van Jezus Christus iets van God kunnen ontvangen, namelijk vergeving van zonden.

Daarna volgt het tweede machtige genadewerk: ‘deel krijgen in mijn koninkrijk’ (26:18). Bij heiligmaking geeft de opnieuw geboren ziel welbewust zijn zelfbeschikkingsrecht prijs aan Jezus Christus, en vereenzelvigd zich helemaal met Gods belangstelling voor andere mensen.

10 JANUARI

WAT MIJN GEHOORZAAMHEID AAN GOD ANDEREN KOST

Hielden de soldaten een zekere Simon van Cyrene aan (...).

Ze legden het kruis op zijn rug (...).

Lucas 23:26

Als wij God gehoorzamen, zal dat anderen meer kosten dan onszelf, en daar wringt de schoen. Als wij onze Redder echt liefhebben, kost gehoorzaamheid ons geen opoffering – het is een groot genoegen. Maar anderen, die Hem niet liefhebben, komt ze duur te staan. Als we God gehoorzamen, betekent dit dat de plannen van andere mensen in de war gestuurd worden. Dat zal ze doen honen: ‘Noem je dát christendom?’ Wij kunnen dat leed voorkomen; maar als wij God willen gehoorzamen, moeten we dat niet proberen. We hebben er in te berusten dat anderen de kosten betalen.

Onze menselijke hoogmoed komt hiertegen in opstand, en we zeggen: ‘Ik zal nooit iets van iemand aannemen.’ Toch zullen we dat moeten doen; anders zijn we ongehoorzaam aan God. Wij hebben niet het recht te verwachten dat we het in dit opzicht makkelijker zullen hebben dan onze Redder zelf (zie Luc. 8:2-3).

In ons geestelijk leven treedt stilstand op als wij zeggen dat we alles alleen willen dragen. Dat kunnen wij niet. Wij zijn zo nauw betrokken bij de allesomvattende plannen van God, dat zodra wij God gehoorzamen, anderen de invloed daarvan ondergaan. Zijn wij van plan trouw te blijven in onze gehoorzaamheid aan God en de vernedering te dragen van het opgeven van ons zelfbeschikkingsrecht? Of gooien we het over een andere boeg en zeggen we: ‘Ik wil niet dat anderen om mij lijden?’ We kunnen God ongehoorzaam zijn als we dat verkiezen. Dat zal onze toestand onmiddellijk verlichten, maar wij zullen de Heer ermee verdriet doen. Wanneer wij daarentegen God gehoorzaam zijn, zal Hij zorgen voor hen die door onze gehoorzaamheid in de verdrukking komen. Wij moeten gewoonweg gehoorzamen en alle gevolgen aan Hem overlaten.

Hoed je voor de neiging God voor te schrijven wat er gebeuren moet wanneer je Hem gehoorzaamt.

11 JANUARI

BEN JE WEL EENS ALLEEN GEWEEST MET GOD?

Maar wanneer hij alleen was met zijn leerlingen, verklaarde hij hun alles.

Marcus 4:34

Ons *alleen-zijn* met Hem. Jezus neemt ons niet voortdurend apart om ons dingen uit te leggen; Hij verklaart ons de dingen naarmate wij ze kunnen begrijpen. De levens van andere mensen dienen als gelijkenissen, maar God eist van ons dat wij onze eigen ziel onder de loep nemen. Dat gaat langzaam, zo langzaam dat God de hele tijd en de eeuwigheid nodig heeft om een man of vrouw naar zijn bedoeling te vormen. De enige manier waarop wij God tot nut kunnen worden, is door Hem toe te staan ons de diepe geheimen van ons karakter te onthullen. Het is ontstellend hoe weinig wij weten van onszelf! Al zien we ze met eigen ogen, wij herkennen de afgunst, de traagheid of de trots in onszelf niet. Maar Jezus laat ons zien wat er allemaal in dit lichaam heeft gehuisd voordat zijn genade begon te werken. Hoe velen van ons hebben inderdaad geleerd moedig naar binnen te kijken?

Wij moeten loskomen van de gedachte dat wij onszelf begrijpen – ook dit laatste stukje trots moet het veld ruimen. De enige die ons begrijpt is God. De grootste vloek in het geestelijk leven is de eigenwaan. Als wij ooit maar een glimp hebben gezien van wat wij zijn in Gods ogen, zullen wij nooit zeggen: ‘Ach, ik ben zo onwaardig.’ We zullen dan namelijk weten dat dat vanzelf spreekt. Zolang wij niet volkomen overtuigd zijn van onze onwaardigheid, zal God ons steeds dichterbij Hem brengen, tot we alléén met Hem zijn. Waar nog een spootje trots of eigenwaan is, kan Jezus ons niets uitleggen. Hij zal ons leiden door diepe teleurstellingen en beschadigde verstandstrots. Hij zal ons aan talrijke verkeerde verlangens en affecties doen ontdekken, dingen waarvan we nooit hadden gedacht dat Hij ons daarvoor apart moest nemen. We krijgen veel dingen te horen op deze Bijbelschool [die waarvan Chambers directeur was], maar meestal blijft het inzicht uit. Dat krijgen we pas als God ons in de eenzaamheid een uitleg geeft.

12 JANUARI

BEN JE WEL EENS ALLEEN GEWEEST MET GOD?

Toen hij weer alleen was met zijn volgelingen en met de twaalf...

Marcus 4:10

Zijn alleen zijn met ons. Wanneer God ons met Hem in de eenzaamheid brengt, hetzij door beproeving, diepe bedroefdheid of verleiding, hetzij door teleurstelling of ziekte, door een onbeantwoorde liefde, door een verbroken vriendschap of door een nieuwe vriendschap – als Hij ons helemaal met Hem alleen neemt, en wij zijn met stomheid geslagen en kunnen geen vraag meer stellen, dan begint Hij ons de dingen te verklaren. Zie hoe Jezus de twaalf opleidt. De discipelen waren verbijsterd, niet de menigte daarbuiten. Zij stelden Hem voortdurend vragen, en Hij legde hun voortdurend alles uit, maar zij begrepen het pas nadat zij de heilige Geest ontvangen hadden (zie Joh. 14:26).

Als je jouw weg met God gaat, wil Hij dat jou slechts duidelijk is op welke manier Hij jouw ziel behandelt. Het verdriet en de moeilijkheden van je naasten blijven volkomen onbegrijpelijk voor je. We verbeelden ons dat wij de strijd van de ander wel begrijpen, totdat God dezelfde tekortkomingen onthult in ons eigen leven. De heilige Geest moet veel weerstand in ieder van ons aan het licht brengen, en dat kan alleen wanneer Jezus alleen met ons is. Zijn wij op dit ogenblik alleen met Hem? Of worden wij meer in beslag genomen door onze eigen ideeën, vriendschappen en een overdreven zorg voor ons lichaam? Jezus kan ons niets leren zolang wij niet alle drukte uit ons hoofd hebben verbannen, en alleen zijn met Hem.

13 JANUARI

DOOR GOD GEROEPEN

*‘Wie zal ik sturen? Wie kan namens ons gaan?’ Ik antwoordde:
‘Hier ben ik, stuur mij.’
Jesaja 6:8*

God richtte zijn roep niet in het bijzonder tot Jesaja; Jesaja ving hem op toen God zei: ‘Wie kan namens ons gaan?’ Gods roep is niet voor enkele bijzondere mensen bestemd, maar voor iedereen. Of ik Gods roep al of niet hoor, hangt af van mijn gehoor, en wat ik hoor, hangt af van mijn geestelijke instelling. ‘Velen zijn geroepen, maar slechts weinigen uitverkoren’ (Mat. 22:14), dat wil zeggen: slechts weinigen geven er het bewijs van dat ze uitverkoren zijn. De uitverkorenen zijn zij die door Jezus Christus in gemeenschap met God gekomen zijn, waardoor hun instelling veranderd is en hun oren geopend zijn, en zij de zachte stem voortdurend horen vragen: ‘Wie kan namens ons gaan?’ Het is niet zo dat God een bepaald persoon uitkiest en zegt: ‘Jij gaat.’ God zette Jesaja niet onder druk; Jesaja was dicht bij God en ving zijn roep op. Hij beseftte dat hij slechts vrijwillig kon antwoorden: ‘Hier ben ik, stuur mij.’

Zet de gedachte uit je hoofd dat God jou komt dwingen en smeken. Toen onze Redder zijn discipelen riep, ging dat zonder een onweerstaanbare druk van buitenaf. De rustige en toch vurige aandrang van zijn ‘Volg mij’ werd gesproken tot mensen die heel goed wisten wat ze deden (Mat. 4:19).

Als wij ons door Gods Geest van aangezicht tot aangezicht laten brengen, zullen wij horen wat Jesaja hoorde: de stille, zachte roepstem van God. En in volkomen vrijheid zullen ook wij dan zeggen: ‘Hier ben ik; stuur mij!’

14 JANUARI

LOOP JIJ IN HET WIT?

Met hem begraven om (...) een nieuw leven te leiden.

Romeinen 6:4

Niemand ervaart volkomen heiliging zonder eerst een ‘witte begrafenis’ te hebben doorgemaakt – het begraven van zijn oude leven. Is deze sterfscrisis er nooit geweest, dan is de heiliging niets meer dan een hersenschim. Er moet een ‘witte begrafenis’ plaatsvinden, een sterven dat slechts één opstanding kent – een opstanding tot het leven in Jezus Christus. Niets kan zo’n leven geweld aandoen. Het is een met God, en heeft maar één doel: een getuige van Hem te zijn.

Ben je werkelijk al aan het einde van je leven? Voor jouw gevoel misschien wel, maar ook in werkelijkheid? Men kan niet in een opgewonden stemming sterven of naar zijn eigen begrafenis gaan. Doodgaan wil zeggen dat men ophoudt er te zijn. Je moet instemmen met God en niet langer de overijverige christen zijn die je was. We lopen met een grote boog om het kerkhof heen en willen niet sterven. Je moet niet je best doen om te sterven; je moet ervoor bezwijken. Het is sterven ‘gedoopt in zijn dood’ (Rom. 6:3).

Heb je jouw ‘witte begrafenis’ al gehad, of houd je jezelf op een vrome manier voor de gek? Is er in jouw verleden een dag aan te wijzen als jouw ‘sterfdag’, een dag waarop je herinnering terugziet met gehoorzaamheid en onuitsprekelijke dankbaarheid, een dag waarvan je kunt zeggen: ‘Ja, toen bij die “witte begrafenis” ben ik het met God eens geworden?’

‘Het is de wil van God dat u een heilig leven leidt’ (1 Tes. 4:3). Als je beseft wat de wil van God is, zal het werk van de heiliging in jou op gang komen alsof het de natuurlijkste zaak van de wereld is. Ben je bereid nu door deze ‘witte begrafenis’ heen te gaan? Ben je het met Hem erover eens dat dit jouw laatste dag op aarde zal zijn? Jij bepaalt het tijdstip van deze overeenstemming.

15 JANUARI

DE STEM VAN GODS BESTAAN

Daarop hoorde ik de stem van de Heer zeggen: 'Wie zal ik sturen?'

Jesaja 6:8

Als we spreken over Gods roep, zijn we geneigd het meest belangrijke kenmerk daarvan te vergeten, namelijk de aard van Hem die roept. Er bestaat een roep van de zee, van de bergen, van het poolijs; maar die roep wordt slechts door enkelen vernomen. De roep is de uiting van de aard van degene die roept, en wij kunnen die roep alleen verstaan wanneer diezelfde aard ook in ons is. De roep van God is de uiting van zijn aard, niet van de onze. In zijn voorzienigheid weeft God de klanken van zijn roep door ons leven, en alleen wij horen die klanken. Het is dan Gods stem, die rechtstreeks tot ons spreekt over een bepaalde kwestie. Het heeft geen zin iemand anders erover te raadplegen. Onze omgang met de roep van God moet iets tussen ons en Hem blijven.

Gods roep is niet de echo van mijn eigen wezen; mijn hartstochten en mijn aard doen niets ter zake. Zolang ik nog stilsta bij mijn eigen talenten en karaktertrekken, en zolang ik nog overleg waarvoor ik geschikt ben, zal ik nooit de roep van God horen. Maar als ik in ware gemeenschap met God gebracht word, bevind ik mij in dezelfde toestand als waarin Jesaja zich bevond. Door de geweldige crisis die hij had doorgemaakt, was de ziel van Jesaja zo op God afgestemd, dat de roep van God zijn ziel doorboorde. De meesten van ons hebben slechts oor voor zichzelf; we missen het vermogen om te horen wat God zegt. Maar als we daar gebracht te worden, waar we de roep van God kunnen horen, betekent dat een verandering tot in het diepst van ons wezen.

16 JANUARI

DE ROEP VAN HET NATUURLIJKE LEVEN

*Maar toen besloot God (...) zijn Zoon in mij te openbaren (...)
Galaten 1:15-16*

Gods roep is niet een oproep tot de een of andere dienst. Ik neig er wel naar het zo te interpreteren, omdat mijn aanraking met God mij heeft doen inzien wat ik graag voor Hem zou willen doen. Gods roep is in de grond van de zaak een uiting van zijn bestaan; het hieropvolgende dienen past bij mij en is een uiting van mijn bestaan. De apostel Paulus spreekt hier van de roep van het wezenlijke, of anders gezegd, het natuurlijke leven. 'Toen besloot God zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik hem aan de heidenen zou verkondigen.'

Dienen is de uiting van een totale toewijding; maar welbeschouwd kan men niet spreken van een 'roep' daartoe. Het is mijn eigen inbreng, en de echo van mijn eenwording met de goddelijke natuur. Dienen hoort tot de natuurlijke kant van mijn leven. God gaat de ware betrekking met mij aan, zodat ik zijn roep versta, en dan doe ik alles uit pure liefde voor Hem, geheel uit eigen beweging. God dienen is de weloverwogen liefdesdaad van een hart dat de roep van God heeft gehoord. Dienen is de uitdrukking van mijn natuur, Gods roep is de uitdrukking van zijn natuur. Dus wanneer ik zijn natuur ontvang en zijn roep hoor, zal zijn goddelijke stem weerklinken in zijn en in mijn natuur, en die beide zullen een worden in het dienen. Gods Zoon openbaart zich in mij, en ik dien Hem in de gewone dagelijkse dingen, uit toewijding aan Hem.

HET IS DE HEER!

Tomas antwoordde: 'Mijn Heer, mijn God!'

Johannes 20:28

'Geef mij wat te drinken' (Joh. 4:7). Hoe velen van ons staan erop dat Jezus Christus onze dorst zal lessen, terwijl wij Hem zouden moeten verzadigen? In plaats van uit Hem te putten om onze dorst te lessen, zouden wij ons op dit ogenblik moeten wegschenken, tot de laatste druppel toe. 'Jullie (...) zullen van mij getuigen' (Hand. 1:8). Dat betekent een leven van zuivere, vastberaden en belangeloze toewijding aan de Heer Jezus, zodat wij Hem bevallen waar Hij ons ook plaatst.

Pas op voor alles wat sterker dreigt te worden dan je trouw aan Jezus Christus. Het dienen van Jezus kan ware toewijding in de weg staan. Inschenken is makkelijker dan zelf tot op de bodem leeggedronken te worden. Het enige doel van Gods roepen is dat wij Hem behagen. De roeping is niet dat we iets voor Hem zullen doen. Wij worden niet gezonden om voor God te strijden, maar om door God gebruikt te worden in zijn veldslagen. Is er bij ons wellicht meer toewijding aan het dienen van Jezus Christus dan toewijding aan Hemzelf?

18 JANUARI

OPENBARING EN DUISTERNIS

Opeens werd hij overweldigd door angst en diepe duisternis.

Genesis 15:12

Wanneer God zich openbaart aan een gelovige, stelt Hij hem ‘in de schaduw van zijn hand’ (Jes. 49:2). Het is de gelovige dan geraden stil te zijn en te luisteren. Er is een duisternis, die voortkomt uit een overmaat van licht – dan is het tijd om te luisteren. Genesis 16 geeft een voorbeeld van het luisteren naar goede raad als het duister is, in plaats van af te wachten tot God licht stuurt. Als God zich openbaart en duisternis volgt, wacht dan. God zal geven dat de openbaring die Hij jou gaf, helder voor je wordt als je zijn tijd afwacht. Probeer nooit God te helpen in de vervulling van zijn woord. Abraham maakte dertien jaar van stil afwachten door, maar in die jaren werd al zijn hoogmoedigheid vernietigd. Hij kon niet meer afgaan op zijn gezond verstand. Die jaren van stilte waren geen tijd van ongenade, maar van oefening. Werk je zelf nooit kunstmatig op tot vreugde en vertrouwen, maar steun op God (zie Jes. 50:10).

Stel ik mijn vertrouwen nog in het vlees? Of bouw ik niet meer op mijzelf, op heilige mensen, op boeken en gebed, op vervoeringen, en bouw ik alleen nog maar op God zelf in plaats van op zijn zegeningen?

‘Ik ben God, de Ontzagwekkende’ (Gen. 17:1) – El Shaddai, God de Vader, die tegelijk is als een moeder. Het enige doel waarvoor wij allen geoefend worden, is dat we zullen weten dat God werkelijkheid is. Zodra God werkelijkheid wordt, worden andere mensen slechts schaduwen. Wat andere gelovigen doen of zeggen, kan de gelovige die op God bouwt, nooit van zijn stuk brengen.

19 JANUARI

NIEUWE EDITIE
VAN DE 100 JAAR OUDE KLASSIEKER
MY UTMOST FOR HIS HIGHEST

“Het geloof is de meest heldhaftige daad van je leven – je werpt jezelf in een roekeloos vertrouwen op God.”

De teksten in dit dagboek zijn actueel en radicaal, scherp en diepzinnig. Het is Chambers' passie dat christenen zich volledig toewijden aan Jezus, Hem en de ander dienen – en niet zichzelf – en zo het Koninkrijk van God gestalte geven. Wereldwijd beginnen dagelijks vele gelovigen hun dag met Chambers' Bijbels dagboek *Geheel voor Hem (My Utmost for His Highest)*. Dit dagboek verschijnt in een volledig herziene en bewerkte Nederlandse editie. Daarmee is dit veelgelezen dagboek toegankelijk gemaakt voor een nieuwe generatie lezers. *Geheel voor Hem* bestaat per dag uit een Bijbelcitaat met uitleg, ontleend aan preken, lezingen en toespraken die Oswald Chambers tijdens zijn leven heeft gehouden.

“Het is niet zo dat het gebed ons in staat stelt om grote werken te doen. Het gebed zelf is het grote werk.”

